

@fosselat

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

قصه حضرت لوط (ع) و قومش در قرآن

موضوع

تهیه شده توسط حجت الاسلام علی رجبی

ویژه مربیان تدبیر قرآن

نام سوره

- ۱۰- عنکبوت ۲۶ الی ۳۵
- ۱۱- صافات ۱۳۳ الی ۱۳۸
- ۱۲- ص ۱۳ و ۱۴
- ۱۳- ق ۱۲ و ۱۳ و ۱۴
- ۱۴- ذاریات ۳۱ الی ۳۷
- ۱۵- قمر ۳۳ الی ۴۰
- ۱۶- تحریم ۱۰
- ۱۷- حاقه ۱۰ و ۹

نام سوره

- ۱- انعام ۸۶
- ۲- اعراف ۸۰ یا ۸۴
- ۳- توبه ۷۰
- ۴- هود ۷۰ و ۷۴ الی ۸۳
- ۵- حجر ۷۵ الی ۷۷
- ۶- انبیاء ۷۱ و ۷۴ و ۷۵
- ۷- حج ۴۲ و ۴۳ و ۴۴
- ۸- شعراء ۱۶۰ الی ۱۷۵
- ۹- نمل ۷۴ الی ۸۱

وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا وَكُلًّا
فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٨٦﴾

و اسماعیل و الیسع و یونس و لوط [را هدایت کرده]، همه را بر جهانیان برتری دادیم «86»

**وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ
 الْعَالَمِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُسْرِفُونَ
 ﴿٨١﴾ وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنْاسٌ يَتَطَهَّرُونَ
 ﴿٨٢﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٨٣﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا
 فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾**

ولوط را [به یاد آرید]، زمانی که به قومش گفت: آیا شما به این کار بسیار زشت که هیچ یک از جهانیان آن را پیش از شما مرتکب نشدند تن
 می دهید؟! «80» شما [فقط] به سبب شهوت [بسیار شدید] همواره به جای زنان با مردان می آمیزید! [و با این کار حقوق زنان و مسئله تولید نسل را
 پایمال می کنید]، [وای که شما [در زمینه شهوت جنسی] مردمی زیاده خواه [و منحرف] هستید] «81» پاسخ قومش جز این نبود که گفتند: لوط و
 اهلسش را از شهرتان بیرون کنید؛ زیرا اینان مردمی هستند که به شدت گرایش به پاکی دارند! «82» نهایتاً او و اهلسش جز همسرش را که از
 باقیمانندگان [در بین کافران] بود نجات دادیم «83» و بر آنان بارانی [شدید از سنگ های آتشین] بارانیدیم، پس با دقت بنگر که فرجام گنه پیشگان
 چگونه بود! «84»

أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ
 وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَاتِ أَتَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ
 فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٧٠﴾

آیا خبر گذشتگان‌شان به اینان نرسیده [تا عبرت گیرند]؟ قوم نوح، عاد، ثمود، قوم ابراهیم، اصحاب مدین و شهرهای زیر و رو شده [قوم لوط] که پیامبران‌شان برای آنان دلایل روشن آوردند [ولی نپذیرفتند]، خداوند بر آن نبود که به آنان ستم کند، ولی آنان بودند که همواره به خود ستم می‌ورزیدند «70»

فَلَمَّا رَأَىٰ أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٠﴾ فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ وَجَاءَتْهُ الْبُشْرَىٰ يُجَادِلُنَا فِي قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّاهٌ مُنِيبٌ ﴿٧٥﴾ يَا إِبْرَاهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ آتِيهِمْ عَذَابٌ غَيْرُ مَرْدُودٍ ﴿٧٦﴾ وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِئًا بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هَذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ ﴿٧٧﴾ وَجَاءَهُ قَوْمُهُ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمَنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ قَالَ يَا قَوْمِ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ فِي ضَيْفِي أَلَيْسَ مِنْكُمْ رَجُلٌ رَشِيدٌ ﴿٧٨﴾ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتَ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ ﴿٧٩﴾ قَالَ لَوْ أَنَّ لِي بِكُمْ قُوَّةٌ أَوْ آوَىٰ إِلَىٰ رُكْنٍ شَدِيدٍ ﴿٨٠﴾ قَالُوا يَا لُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ يَصِلُوا إِلَيْكَ فَأَسْرَبْنَا بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِنَ اللَّيْلِ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ إِلَّا امْرَأَتَكَ إِنَّهُ مُصِيبُهَا مَا أَصَابَهُمْ إِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ أَلَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ﴿٨١﴾

قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٧﴾ قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا آلَ لُوطٍ إِنَّا لَمُنَجُّوهُمْ
 أَجْمَعِينَ ﴿٥٩﴾ إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَرْنَا إِنَّمَا لِمَنِ الْغَابِرِينَ ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا جَاءَ آلَ لُوطٍ الْمُرْسَلُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ إِنَّكُمْ
 قَوْمٌ مُّنْكَرُونَ ﴿٦٢﴾ قَالُوا بَلْ جِنَّاتِكُمْ بِمَا كَانُوا فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٦٣﴾ وَأَتَيْنَاكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٦٤﴾ فَأَسْرَ
 بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِنَ اللَّيْلِ وَاتَّبِعْ أَدْبَارَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ وَامْضُوا حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ﴿٦٥﴾ وَقَضَيْنَا إِلَيْهِ
 ذَلِكَ الْأَمْرَ أَنْ دَابِرَ هَؤُلَاءِ مَقْطُوعٌ مُّصْبِحِينَ ﴿٦٦﴾ وَجَاءَ أَهْلَ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٦٧﴾ قَالَ إِنَّ هَؤُلَاءِ
 ضَيْفِي فَلَا تَفْضَحُونِ ﴿٦٨﴾ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ ﴿٦٩﴾ قَالُوا أَوْلَمْ نُنْهَكَ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٧٠﴾ قَالَ هَؤُلَاءِ
 بَنَاتِي إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٧١﴾ لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٢﴾ فَأَخَذْتَهُمُ الصَّيْحَةُ مُشْرِقِينَ
 ﴿٧٣﴾ فَجَعَلْنَا عَلَيْهِمَا سَافِلًا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِنْ سِجِّيلٍ ﴿٧٤﴾ إِنْ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ ﴿٧٥﴾
 وَإِنَّهَا لَبِسَبِيلٍ مُّقِيمٍ ﴿٧٦﴾ إِنْ فِي ذَلِكَ لَآيَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾

وَنَجِّينَاهُ وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾
 وَلُوطًا آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ
 تَعْمَلُ الْخَبَائِثَ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَاسِقِينَ ﴿٧٤﴾ وَأَدْخَلْنَاهُ فِي
 رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٧٥﴾

او و لوط را [از آن منطقه آلوده به شرک و فساد] نجات داد، به سوی سرزمینی که در آن برای
 جهانیان خیر فراوان نهاده ایم بردیم «71» و به لوط درستی [در کار] و دانش عطا کردیم، و او را
 از آن شهری که [مردمش] کارهای زشت انجام می دادند نجات دادیم، بی تردید آنان قومی
 منحرف و نافرمان بودند «74» و او را در رحمت خود درآوردیم؛ زیرا او از شایستگان بود «75»

وَإِنْ يَكْذِبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ
 وَثَمُودٌ ﴿٤٢﴾ وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ﴿٤٣﴾ وَأَصْحَابُ
 مَدْيَنَ وَكَذَّبَ مُوسَىٰ فَأَمَلَيْتُ لِلْكَافِرِينَ ثُمَّ أَخَذْتَهُمْ
 فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٤﴾

اگر تورا انکار می کنند [کار تازه ای نیست]، پیش از اینان هم قوم نوح و عاد و ثمود [پیامبران شان را] انکار کردند «42» و [نیز] قوم ابراهیم و قوم لوط [اهل انکار بودند] «43» و همچنین اهل مدین [منکر شعیب شدند]، و موسی را [هم] انکار کردند، پس کافران را مهلت دادم، سپس آنان را [به عذابی سخت] دچار کردم، [بنگر که] کیفر [و انتقام] من چگونه بود! «44»

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطِ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٦٣﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٤﴾ أَتَأْتُونَ الذَّكَرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٥﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رِبَّكُمْ مِنْ أَرْوَاجِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾ قَالُوا لَنْ نَمُتَنَّهُ يَا لُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ ﴿١٦٧﴾ قَالَ إِنِّي لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ ﴿١٦٨﴾ رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَفْعَلُونَ ﴿١٦٩﴾ فَنجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٧٠﴾ إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٧١﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ ﴿١٧٢﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنذِرِينَ ﴿١٧٣﴾ إِنْ فِي ذَلِكَ لَآيَةٌ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٧٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٧٥﴾

قوم لوط پیامبران را انکار کردند «160» هنگامی که برادرشان لوط به آنان گفت: آیا [از فرجام شوم شرک و ستم و جنایت به مردم] نمی پرهیزید؟ «161» بی تردید من فرستاده ای امین برای شمایم «162» بنابراین از خداوند [اطاعت کرده، و از محرماتش] بپرهیزید و از من فرمان ببرید! «163» من از شما در برابر این [ابلاغ رسالت] هیچ پاداشی نمی خواهم، پاداش من فقط برعهده پروردگار جهانیان است «164» آیا [نه این است که] از بین مردم جهان [فقط شما هستید که] با مردان آمیزش می کنید؟! «165» و همسرانتان را که پروردگارتان برای شما آفریده رها می کنید؟ [بر این کار بسیار زشت دلیلی ندارید،] بلکه شما قومی متجاوز [از حدود خدا] هستید «166» گفتند: ای لوط! اگر [از ابلاغ پیام هایت] باز نایستی حتما تبعید خواهی شد «167» [لوط] گفت: همانا من [متنفر و] دشمن این کار شمایم «168» پروردگارا! مرا و خانواده ام را از [آثار و وزر و وبال] آنچه مرتکب می شونید نجات بده! «169» پس او و همه خانواده اش را نجات دادیم «170» مگر پیره زنی [را که] در [میان] باقی ماندگان [بود] «171» سپس دیگران را نابود کردیم «172» و بارانی [از سنگ] بر آنان فروریختیم، بد بود باران بیم داده شدگان! «173» بی تردید در این [سرگذشت] عبرت و درس بزرگی است، و [قوم لوط] بیشترشان ایمان آور نبودند «174» و به راستی پروردگارت همان توانای شکست ناپذیر [و] مهربان است «175»

وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٥٤﴾ أَيْنَكُمْ لَتَأْتُونَ
الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ ۗ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾ فَمَا كَانَ جَوَابَ
قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوا آلَ لُوطٍ مِنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنْاسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٥٦﴾
فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَرْنَا مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٥٧﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا
فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذِرِينَ ﴿٥٨﴾

و لوط را [یاد کنید]، زمانی که به قومش گفت: آیا این عمل بسیار زشت را در حالی که [کاملاً به زشتی اش] بصیرت و آگاهی دارید مرتکب می شوید؟! «54» آیا بر پایه شهوت به جای زنان با مردان آمیزش می کنید؟ [برای این کارتان هیچ دلیل قانع کننده ای ندارید]، بلکه مردمی جهالت پیشه اید «55» ولی پاسخ قومش جز این نبود که گفتند: خاندان لوط را از شهرتان بیرون کنید؛ زیرا مردمی هستند که به شدت گرایش به پاکی دارند «56» پس او و خاندانش را نجات دادیم به جز همسرش که او را از باقی ماندگان مقرر کرده بودیم «57» و بارانی [از سنگ گِل پخته] بر آنان فرودباریدیم [که احدی را زنده نگذاشت]، و بد بود باران بیم داده شدگان! «58»

فَأَمَّنَ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٦﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَأَتَيْنَاهُ أَجْرَهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ أَأَنْتُمْ لَتَأْتُونَ الرَّجَالَ وَتَقْطَعُونَ السَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِي نَادِيكُمُ الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا إِنَّتُمْ بَعْدَ اللَّهِ أَنْ كُنْتُمْ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ رَبِّ انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ ﴿٣٠﴾ وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَىٰ قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُوا أَهْلَ هَذِهِ الْقَرْيَةِ ۖ إِنْ أَهْلُهَا كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَ إِنْ فِيهَا لُوطًا ۖ قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَنْ فِيهَا ۖ لَنُنَجِّيَنَّهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَلَمَّا أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِيءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ ۖ إِنَّا مُنْجُونَكَ وَأَهْلَكَ إِلَّا امْرَأَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَىٰ أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيْنَهُ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣٥﴾

وَإِنْ لُوطًا لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٣﴾ إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٣٤﴾
 إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٣٥﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ ﴿١٣٦﴾ وَإِنكُم
 لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِمْ مُصْبِحِينَ ﴿١٣٧﴾ وَبِاللَّيْلِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾

بی تردید لوط از پیامبران بود «133» [به یاد آر] هنگامی را که او و همه خاندانش را نجات دادیم «134» مگر پیرزنی [را که] به در میان باقیماندگان [در شهر بود] «135» سپس دیگران را نابود کردیم «136» و شما همواره [در مسیر سفر هایتان] به هنگام صبح از [کناره ویرانه های شهر] آنان عبور می کنید «137» و [نیز] شبانگاهان، آیا [در باره سرنوشت شومشان] اندیشه نمی کنید [تا برایتان عبرت گردد]؟ «138»

وَتَمُودُ وَقَوْمٌ لُوطٍ وَأَصْحَابُ الْأَيْكَةِ أُولَئِكَ الْأَحْزَابُ ﴿١٣﴾
 إِنَّ كُلَّ إِلَّا كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابِ ﴿١٤﴾

و [قوم] تمود، قوم لوط و اصحاب ائیکه [نیز منکر انبیاء بودند]، اینان همان احزاب [و گروه های کافر] هستند «13» هیچ یک [از این گروه ها] نبودند مگر این که به انکار پیامبران برخاستند، در نتیجه عذاب و عقوبت بر آنان حتمی شد «14»

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَابُ الرَّسِّ وَثَمُودُ ﴿١٢﴾
 وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَانُ لُوطٍ ﴿١٣﴾ وَأَصْحَابُ الْأَيْكَةِ
 وَقَوْمُ تُبُعِ كُلٌّ كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ ﴿١٤﴾

پیش از اینان [که نبوت و معاد را انکار می کنند] قوم نوح و اصحاب «رَسِّ» و ثمودیان [پیامبران را] انکار کردند «12» [قوم] عاد و فرعون و برادران لوط [نیز چنین بودند] «13» و اصحاب «ایکه» و قوم «تُبُع» همه و همه پیامبران را انکار کردند، پس تهدیدم [به عذاب برای آنان] عملی شد «14»

قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٣١﴾ قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ لِنُرْسِلَ
 عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِنْ طِينٍ ﴿٣٣﴾ مُسَوِّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ ﴿٣٤﴾ فَأَخْرَجْنَا مَنْ كَانَ
 فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٥﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٦﴾ وَتَرَكْنَا فِيهَا
 آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٣٧﴾

[ابراهیم] گفت: ای فرستادگان از پی چه کار مهمی آمده اید؟ «31» گفتند: ما را به سوی مردمی گناه پیشه فرستاده اند «32» تا [بارانی] از گل سنگ بر سرشان فروریزیم «33» که از جانب پروردگارت برای افرات کنندگان [در گناه]، نشانه گذاری شده است «34» [ای پیامبر!]
 خواستیم مؤمنانی را که در آن [شهر] بودند [پیش از نزول عذاب] بیرون ببریم «35» اما جز یک خانواده که تسلیم [خدا و دستورهای او] بودند در آن جا نیافتیم، [و آن خانواده لوط بود غیر همسرش] «36» در آن [منطقه مجازات شده] برای کسانی که از عذاب دردناک می ترسند نشانه ای [از قدرت و خشم خود] برجای گذاشتیم «37»

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِالنَّذْرِ ﴿٣٣﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّا آلَ لُوطٍ نَجَّيْنَاهُمْ
 بِسَحَرٍ ﴿٣٤﴾ نِعْمَةٌ مِنْ عِنْدِنَا كَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ شَكَرَ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ أَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا
 فَتَمَارَوْا بِالنَّذْرِ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ رَاودُوهُ عَنْ ضَيْفِهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي
 وَنُذِرٌ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ صَبَحَهُمْ بُكْرَةٌ عَذَابٍ مُسْتَقِرٍّ ﴿٣٨﴾ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذِرٌ ﴿٣٩﴾
 وَلَقَدْ يَسْرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿٤٠﴾

قوم لوط هشدارها را انکار کردند! «33» ما توفانی از شن و سنگریزه بر سر آنان فروباریدیم [که همه را هلاک کرد]، جز خاندان لوط را که در سحرگاهان نجاتشان دادیم «34» [این نجات بخشی] نعمتی از سوی ما [بود]، این گونه هر که را سپاس گزاری کرده باشد پاداش می دهیم «35» همانا لوط آنان را به عقوبت سخت ما هشدار داده بود، ولی آنان [با او] مصرانه درباره هشدارها به گفت و گوی نادرست و بی دلیل روی آوردند «36» و از میهمانانش [که فرشتگان ما بودند] خواستار کام جویی شدند، در نتیجه چشمانشان را نابینا کردیم [و گفتیم: عذاب و هشدارهای [محقق شده] مرا بچشید! «37» نهایتاً صبحگاهان در لحظات اول روز عذابی پایدار به آنان رسید «38» [گفتیم: عذاب و هشدارهای [محقق شده] مرا بچشید! «39» به راستی ما قرآن را برای پندگرفتن [همگان] آسان [و قابل فهم] قرار دادیم، پس آیا پندگیرنده ای هست؟ «40»

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ كَفَرُوا امْرَأَتَ نُوحٍ وَامْرَأَتَ لُوطٍ كَانَتَا تَحْتَ عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحِينَ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا عَنْهُمَا مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَقِيلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ الدَّٰخِلِينَ ﴿١٠﴾

خداوند برای کافران، همسر نوح و همسر لوط را مثل زده، که آن دو در سرپرستی [وزوجیت] دو بنده شایسته از بندگان ما بودند، ولی [در امر دین و دینداری و رازنگاهداری] به آن دو خیانت کردند، دو پیامبر ما [با وجودی که پیوند زوجیت با آنان داشتند] چیزی از [عذاب] خدا را از آن دوزن دفع نکردند، [به هر دو] گفته شد: با وارد شدن شما به آتش وارد شوید» 10»

وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ وَالْمُؤْتَفِكَاتُ بِالْخَاطِئَةِ ﴿٩﴾
 فَعَصَا رَسُولَ رَبِّهِمْ فَأَخَذَهُمْ أَخَذَهُ رَآيِيَهُ ﴿١٠﴾

فرعون و آنان که پیش از او بودند و [مردم] شهرهای زیروروشده [قوم لوط] مرتکب گناهان بزرگ شدند
 «9» فرستاده پروردگارشان را نافرمانی کردند، خداوند هم آنان را به عذابی سخت گرفتار کرد «10»